

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 18 marca 1922 r.

o podwyższeniu taryfy telefonicznej.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44 poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się z dniem 15 kwietnia 1922 r. nowe opłaty telefoniczne tak abonamentowe, jak i za rozmowy międzymiastowe według poniżej podanej w załączniku taryfy. Abonentom telefonicznym przysługuje prawo wypowiedzenia abonamentu do 15 kwietnia 1922 r.; ci zaś, którzy abonamentu nie wypowiedzą, płacą podwyższony abonament od 15 kwietnia.

§ 2. Nowa taryfa opłat za rozmowy międzymiastowe obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i ma być także stosowana w obrocie z W. M. Gdańskiem w wymiarze jednokrotnym, zaś w wymiarze trzykrotnym w obrocie z Austrią i Górnym Śląskiem. W relacjach z Czechosłowacją należy pobierać należności o 50% wyższe od dotychczasowych stawek.

W obrocie z Rumunją pozostają nadal dotychczasowe stawki.

Należności abonamentowe wymienione w taryfie pod lit. A, B i D obowiązują w b. dzielnicach rosyjskiej i austriackiej, należności pod lit. C—na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, pod lit. E—

w obrębie warszawskiej sieci telefonicznej, należności zaś pod lit. F.—w b. dzielnicy pruskiej.

§ 3. Z dniem wejścia w życie poniżej podanej taryfy tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe postanowienia, sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

Minister Poczt i Telegrafów:

Stesłowicz

Załącznik do poz. 209.

TARYFA TELEFONICZNA.

(opłaty pod lit. A, B i D obowiązują tylko na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austriackiej).

A. Wyjaśnienia ogólne.

§ 1. Sieć telefoniczna Państwa Polskiego składa się z:

- a) sieci lokalnych,
- b) połączeń międzymiastowych, tworzących razem sieć międzymiastową.

Korzystanie z sieci lokalnej dostępne jest za stałą opłatą roczną, abonament. (Patrz §§ 6—18).

Korzystanie z sieci międzymiastowej — za opłatą od poszczególnej rozmowy. (Patrz §§ 19—25).

§ 2. *Sieci lokalne* służą do stałego porozumiewania się między sobą mieszkańców pewnego określonego terytorjum, mającego własny ośrodek życia miejscowego (przeważnie terytorjum powiatu z ośrodkiem w mieście powiatowym).

Sieć lokalna może posiadać:

- a) jedną tylko centralę główną, lub
- b) jedną centralę główną, oraz jedną lub kilka centrali pomocniczych, zależnie od miejscowych warunków.

§ 3. *Centrala główna* sieci lokalnej mieści się przeważnie w mieście powiatowym, w poszczególnych wypadkach również w większym ośrodku przemysłowym lub handlowym.

Centrale pomocnicze — w mniejszych miastach.

Określenie charakteru poszczególnej stacji, względnie przynależności jej do pewnej sieci lokalnej, należy do kompetencji odnośnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

§ 4. Teren, obsługiwany przez centralę główną lub pomocniczą, stosownie do odległości od stacji, dzieli się na dwie strefy:

- a) pierwsza strefa (miejska) obejmuje teren, leżący w promieniu 1-go, 2-ch lub 3-ch kilometrów od centrali głównej lub pomocniczej, a to zależnie od ilości abonentów danej sieci, mianowicie:

dla sieci z ilością do 100 abon.— teren w prom. 1 km.

„ „ „ od 101 do 2000 ab.— ter. w pr. 2 „

„ „ „ 2.001 wzwyż teren w prom. 3 „

- b) druga strefa (zamijska)—pozostały teren poza granicą pierwszej strefy.

§ 5. Sieć międzymiastową tworzą połączenia między wszystkimi stacjami centralnymi, oraz po-

mocniczemi odrębnych sieci lokalnych; dostępna jest ona do użytku publicznego za opłatą od poszczególnej rozmowy, której wysokość określa się w zależności od czasu trwania rozmowy i wzajemnej odległości krańcowych stacji łączących.

B. Opłaty abonamentowe za korzystanie z sieci lokalnej.

obowiązują tylko w b. dzielnicach rosyjskiej i austriackiej).

§ 6. Wysokość opłaty abonamentowej dla abonentów, połączonych z centralą główną lub pomocniczą za pomocą oddzielnych dla każdego abonenta przewodów, uzależnia się od:

- a) kategorii abonamentu (§ 7),
- b) grupy, do której zaliczona jest dana centrala (§ 8),
- c) strefy, w obrębie której znajduje się aparat abonenta (§ 9),
- d) od tego, czy abonent załączony do stacji pomocniczej korzysta z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą roczną opłatą, czy też za opłatą poszczególnej rozmowy.

§ 7. Rozróżnia się następujące kategorie abonamentu:

- a) *Abonament prywatny.* Do tej kategorii należą aparaty założone w mieszkaniach prywatnych i przeznaczone wyłącznie do użytku abonenta i jego rodziny. Aparaty w mieszkaniach osób zawodów wyzwolonych (lekarzy, adwokatów, inżynierów, dentystów, felczerów, akuserek i t. p.), mogą być zaliczone do tej kategorii wtedy tylko, gdy osoby powyższe nie zatrudniają w tych mieszkaniach pomocników, lub innych pracowników, oraz gdy odwiedzająca ich klientela nie ma dostępu do telefonu.
- b) *Abonament zbiorowy.* Do tej kategorii zaliczają się aparaty, urządzone w instytucjach państwowych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, w kantorach, agenturach, sklepach, domach zdrowia, ambulatoriach, szkołach, kancelariach, biurach adwokackich i t. p. i przeznaczone do użytku abonenta i osób u niego pracujących.
- c) *Abonament publiczny.* Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dostępne dla publiczności, jako to: w hotelach, restauracjach, kawiarniach, cukierniach, teatrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p., również i sklepach, gdzie aparat założony jest w miejscu dostępnym dla użytku publiczności.
- d) *Abonament towarzyski.* Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dwóch, trzech lub czterech różnych abonentów, połączonych ze stacją centralną za pomocą jednego wspólnego przewodu.

§ 8. W zależności od ilości abonentów, załączonych do danej stacji centralnej bądź to głównej bądź pomocniczej, zalicza się ona do grupy:

- I-iej przy ilości abonentów do 50,
- II-iej " " " " od 51 do 100.

- III-iej przy ilości abonentów od 101 do 2000.
- IV-iej " " " " od 2001 do 5000.
- V-iej " " " " ponad 5000.

§ 9. Opłata abonamentowa w zależności od kategorii abonamentu (§ 7) i grupy, wynosi w pierwszej strefie (miejskiej):

GRUPA	Ilość abonentów sieci	W strefie pierwszej w promieniu km.	Abonam. kwartalny			Abon. towarzyski		
			prywatny	zbiorowy	publiczny	kwartalnie		
						we dwójkę	we trójkę	we czwórkę
Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.			
I	do 50	1	630	1300	4050	450	350	250
II	od 51—100	1	1580	3150	6300	1150	800	700
III	od 101—2000	2	3150	6100	12850	2250	1600	1250
IV	od 2001—5000	3	4750	9000	14100	3400	2500	1900
V	ponad 5000	3	6750	12400	16900	5000	3300	2600

Ponadto o ile do abonowanego aparatu załączone są dodatkowe aparaty i przyrządy, umieszczone w tym samym budynku, od abonenta pobiera się kwartalnie:

- a) za aparat dodatkowy 1500 mk.
- b) za dzwonek dodatkowy 300 "
- c) za słuchawkę dodatkową (bez rycałtu za załączenie) 300 "
- d) za dodatkowy kontakt zatyczkowy 600 "
- e) za aparat załączony na stałe do kontaktu stanowiący własność abonenta 600 "
- f) za aparat załączony na stałe do kontaktu stanowiący własność skarbu pocztowego 1500 "

§ 10. Oznaczona w § 9 opłata zasadnicza dotyczy abonentów w obrębie strefy pierwszej. Od abonentów, położonych poza strefą pierwszą, pobiera się oprócz zasadniczej jeszcze opłata za konserwację linii, a mianowicie:

rocznie po mk. 450 za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, leżącej poza strefą pierwszą.

Za stacje sezonowe pobiera się od abonentów opłaty: za abonament za 1/2 roku, a za konserwację linii za cały rok.

§ 11. W abonamencie towarzyskim opłatę za konserwację linii poza strefą pierwszą obliczoną w stosunku do rzeczywistej długości całej linii wraz z odgałęzieniami według § 10, uiszczają poszczególni udziałowcy według zasady, iż każdy z nich płaci:

- a) za te części linii, z których korzysta wspólnie z innymi udziałowcami, należność podzieloną przez ilość udziałowców, korzystających z danej części linii.
- b) za część linii, która służy do jego wyłącznego użytku — całkowitą należność.

§ 12. Jeżeli aparat dodatkowy, umieszczony jest w innym budynku niż główny, pobiera się oprócz zasadniczej opłaty według § 9 ponadto opłatę za konserwację linii po 450 mk. rocznie za każde 100 me-

trów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, łączącej aparat główny z dodatkowym.

§ 13. Abonenci, utrzymujący własnym kosztem prywatną centralę telefoniczną połączoną z centralą państwową, opłacają za każdą linię, łączącą według kategorii abonamentu zbiorowego (§ 7) punkt b) za każdy zaś aparat dodatkowy, załączony do centrali prywatnej po 3000 mk. rocznie.

§ 14. Abonent stacji pomocniczej, który chce korzystać z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą opłatą roczną, oprócz zwykłego abonamentu (§ 9) i należności za konserwację (§ 10), dopłaca za odległość stacji pomocniczej od stacji centralnej według poniższej tabelki:

Odległość stacji pomocniczej od centralnej licząc w kierunku prostym.	Opłata za odległość rocznie marek.
do 10 klm.	6000
od 10 do 20 klm.	9000
od 20 do 30 „	13500
od 30 do 40 „	18000

Abonenci stacji pomocniczej, opłacający powyższy dodatek za odległość, mają prawo korzystać z rozmów z abonentami innych stacji, w obrębie całej sieci lokalnej bez ograniczenia ilości rozmów. Czas trwania rozmowy może być jednak ograniczony do 6 minut, o ile istnieje więcej zgłoszeń na rozmowy za pośrednictwem tego samego przewodu, łączącego stację pomocniczą ze stacją centralną. Obsługa komutatora stacji pomocniczej odbywa się tylko w godzinach normalnych czynności danego urzędu.

Abonenci stacji pomocniczej, którzy nie wnoszą powyższej opłaty za odległość, płacą za rozmowy z abonentami innych stacji w obrębie tejże sieci lokalnej każdorazowo na zasadach ustanowionych dla rozmów międzymiastowych.

§ 15. Zaliczenie centrali telefonicznej do tej lub innej grupy odnośnie wymiaru opłat odbywa się perjodycznie na podstawie obliczenia ilości abonentów danej centrali w ostatnim dniu kwartału kalendarzowego, przyczem ilość abonentów stwierdzona w dniu 31.XII powoduje zmianę taryfy od dnia 1-go kwietnia.

Ilość abon. stwierdz. w dn. 31.III powoduje zmianę tar. od 1 lipca.

Ilość abon. stwierdz. w dn. 30.VI powoduje zmianę tar. od 1 paźdz.

Ilość abon. stwierdz. w dn. 30.IX powoduje zmianę tar. od 1 stycznia.

Aparaty służące do użytku osób i instytucji, należących do Ministerstwa Poczty i Telegrafów, jako służbowe, przy ustalaniu ilości abonentów nie brane są w rachubę.

§ 16. Opłaty abonamentowe winny być wnoszone zgóry: pierwsza rata za czas od dnia otwarcia komunikacji u abonenta do końca kwartału kalendarzowego, następne zaś raty za każdy kwartał kalendarzowy t. j. w terminach pierwszego stycznia,

pierwszego kwietnia, pierwszego lipca, pierwszego października.

Opłaty abonamentowe winny być uiszczone przez abonenta najpóźniej w ciągu 7 dni od powyższych terminów bez specjalnego przypomnienia. Opłaty już wniesione zwrotowi podlegają tylko wtedy, jeżeli abonent nie z własnej winy nie mógł używać telefonu przez najmniej 30 dni, licząc od dnia w którym o tem doniósł właściwemu urzędowi telefonicznemu.

§ 17. W razie nieuregulowania należności w ciągu 7 dni zgodnie z poprzednim paragrafem, aparat abonenta wyłącza się z centrali, a po upływie dalszych 7 dni — usuwa się z lokalu abonenta. Aparat może być włączony do sieci, względnie ponownie założony dopiero po uregulowaniu należności przez abonenta, przyczem winna być pokryta również należność za czas rozłączenia z siecią danego aparatu.

Jeżeli aparat został zdjęty, wówczas prócz zaległych należności winien abonent wnieść dodatkową opłatę za ponowne założenie aparatu według § 9 punkt a) rozporządzenia Min. Poczty i Telegrafów z d. 18 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 18 poz. 152).

§ 18. Abonenci telefonu nie mają prawa odstąpić za opłatą umieszczonego u nich aparatu telefonicznego do użytku osób obcych.

W razie ujawnienia nadużyć pod tym względem abonent pozbawiony będzie niezwłocznie komunikacji telefonicznej bez zwrotu wniesionych opłat.

C. Taryfa opłat za rozmowy międzymiastowe.

(obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.)

§ 19. Czas trwania rozmowy międzymiastowej oblicza się według jednostek — 3-minutowych, przyczem część 3 minut uważa się za całą jednostkę.

Odległość według której określa się wysokość opłaty za jednostkę czasu, oblicza się w linii powietrznej pomiędzy głównymi stacjami do których bezpośrednio załączeni są rozmawiający abonenci, względnie rozmównice.

Dla obliczenia tej odległości stosuje się system kwadratów taksowych według specjalnej instrukcji.

§ 20. Rozmowy międzymiastowe podlegające opłacie, mogą być państwowe i prywatne. Prywatne dzielą się na zwyczajne i pilne.

Opłata za jednostkę (3 min.) rozmowy międzymiastowej wynosi:

przy odległości do 25 klm.	mk. 75
„ „ „ 50 „	„ 150
„ „ „ 100 „	„ 300
i za każde dalsze 100 „ po „	150

Za rozmowy pilne pobiera się opłatę potrójną.

§ 21. Abonenci telefonu mogą zamawiać rozmowy międzymiastowe z abonentami z innych sieci, wymieniając naprzód nazwisko osoby, z którą chce się mówić lub wzywać do rozmównicy osoby, nie abonujące telefonu, zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

a) W pierwszym wypadku pobiera się: za przesłanie zamówienia piątą część opłaty przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości.

- b) W drugim wypadku: oprócz opłaty za przesłanie wezwania obliczonej jak w p. a) — ponadto za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń 30 mk.

§ 22. Jeżeli zamawiający lub wezwany nie stawiał się do rozmowy w wyznaczonym terminie, zamówiona rozmowa uważa się za cofniętą, przy czym pobiera się opłatę jak za cofnięcie rozmowy w wysokości jak w § 21 poz. a).

Za reklamacje wnoszone w sprawach rozmów telefonicznych międzymiastowych opłata po 20 mk.

D. Rozmównice.

) obowiązuje tylko w b. dzielnicach rosyjskiej i austriackiej).

§ 23. Za rozmowy miejscowe t. j. prowadzone z rozmównic z abonentami, załączonymi do tej samej co i rozmównica centrali, pobiera się po 40 mk. za każde 3 minuty rozmowy, za rozmowy prowadzone z rozmównic z abonentami innych centrali — według taryfy dla rozmów międzymiastowych (§ 20).

§ 24. Osoby, korzystające z rozmównicy telefonicznej mogą (analogicznie do § 21) zamawiać rozmowy z abonentami innych sieci lub wzywać do rozmównicy znajdującej się w innej miejscowości osoby nie abonujące telefonu i zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

W pierwszym wypadku pobiera się zgóry:

- a) za przesłanie zamówienia piątą część opłaty, przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości;
- b) za mającą się odbyć rozmowę międzymiastową według taryfy (§ 20) za jednostkę rozmowy do danej miejscowości.

W drugim wypadku pobiera się zgóry oprócz opłat jak w punkcie a) i b) ponadto:

- c) za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń — 30 mk. Opłaty według punktu b) zwraca się w całości jedynie w tym wypadku, jeżeli rozmowa nie mogła dojść do skutku z winy zarządu telefonów; jeśli zaś wezwany do rozmowy się nie zgłosił, postępuje się jak powiedziano w § 22.

E. Sieć podmiejska.

(opłaty obowiązują tylko w obrębie warszawskiej sieci podmiejskiej).

§ 25. Wszystkie przepisy i taryfy, zawarte w powyższych paragrafach rozciągają się również na sieć podmiejską warszawską, którą należy uważać za sieć lokalną (§ 2), a jej centralę poza Warszawą — za pomocnicze względem centrali miejskiej w Warszawie, jako głównej.

Dla abonentów załączonych bezpośrednio lub pośrednio t. j. za pomocą centrali pomocniczych, którzy pragną korzystać ze stałej komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci podmiejskiej (wraz z siecią koncesyjną w Warszawie), wysokość abonamentu zasadniczego wbrew brzmieniu z §§ 8 i 9 określa się jak dla sieci o ilości abonentów ponad 5000.

F. Opłaty telefoniczne

(ważne tylko na obszarze b. dzielnicy pruskiej).

I. Stacje główne.

§ 1.

Za każdą stację główną, oddaloną nie więcej niż 5 klm. od głównej centrali telefonicznej, pobiera się roczną opłatę ryczałtową (Pauschgebühr), która wynosi:

w sieciach telefonicznych do 50 abonentów	5440 mk.;
w sieciach telefonicznych od 51 do włączenia 100 abonentów	8400 mk.;
w sieciach telefonicznych od 101 do włączenia 200 abonentów	8720 mk.;
w sieciach telefonicznych od 201 do włączenia 500 abonentów	10000 mk.;
w sieciach telefonicznych od 501 do włączenia 1000 abonentów	12600 mk.;
w sieciach telefonicznych od 1001 do włączenia 5000 abonentów	13520 mk.;
w sieciach telefonicznych od 5001 do włączenia 20000 abonentów	14320 mk.

§ 2.

Nowo przystępujący abonent opłaca oprócz opłaty rocznej (Pauschgebühr) jednorazowo za urządzenie każdej głównej stacji 6000 mk.

§ 3.

a) Jeżeli stacja główna położona jest dalej niż 5 klm. w linii powietrznej od centrali głównej, wówczas pobiera się za każde pełne lub napoczęte 100 mtr. długości przewodu leżącego poza granicą koła o promieniu 5 klm. dodatkową opłatę rocznie 360 mk. (Zuschlagsgebühr). Długość przewodu, za który pobiera się tę dodatkową opłatę, wymierza się wzdłuż najkrótszej drogi prowadzącej do tej stacji, chociażby w rzeczywistości przewody prowadzone były drogami ubocznymi.

b) Jeżeli stacja główna leży w linii powietrznej więcej niż 10 klm. od centrali głównej, opłaca abonent oprócz opłaty dodatkowej pod a) jeszcze dodatek budowlany (Baukostenzuschuss) . 1120 mk. za każde pełne lub napoczęte 100 mtr. rzeczywistej długości przewodu, leżącego poza granicą koła o promieniu 10 km.

II. Zwykłe stacje boczne.

§ 4.

Za zwykłe stacje boczne telefoniczne, które Zarząd Państwowych Telegrafów urządza i utrzymuje we własnym zakresie, opłaca abonent:

a) za urządzone na tej samej posiadłości (Grundstück), gdzie stacja główna, w ubikacjach mieszkaniowych lub zawodowych właściciela głównej stacji, od każdej stacji rocznie 1720 mk. za każdą inną boczną stacją rocznie . . . 2520 „

b) Jeżeli do połączenia stacji bocznej z stacją główną użyto więcej niż 100 mtr. podwójnego przewodu, wówczas płaci abonent za każde następne

pełne lub nadpoczęte 100 mtr. podwójnego przewodu rocznie 360 mk.
mierzone wzdłuż najkrótszej drogi prowadzącej do stacji bocznej, chociażby w rzeczywistości przewody prowadzone były drogami ubocznymi.

c) Za boczne stacje, odległe w linii powietrznej od centrali więcej niż 10 klm., płaci abonent za każde następne, pełne lub nadpoczęte 100 mtr. przewodu mierzonego od stacji głównej analogiczne dodatki jak przy stacjach głównych, wyszczególnione w § 3 pod a) i b).

III. Stacje boczne szeregowo (Reihenschaltung).

a) Za każdą boczną stacją, urządzonej na tej samej posiadłości, gdzie stacja główna, w ubikacjach mieszkaniowych lub zawodowych właściciela głównej stacji przy użyciu dostarczonych przez Państwowy Zarząd Telegrafów szafek łącznikowych:

przy jednym połączeniu z centralą rocznie	2520 mk.
„ dwóch połączeniach „ „	3000 „
„ trzech „ „	3520 „
„ więcej jak trzech połączeniach z centralą	3800 „

b) za każde inne boczne stacje:	
przy jednym połączeniu z centralą rocznie	3400 „
„ dwóch połączeniach „ „	3800 „
„ trzech „ „	4200 „
„ więcej jak trzech połączeniach z centralą	4600 „

c) za każde pełne lub nadpoczęte 10 mtr. kabla, użytego do połączenia dostarczonych szafek łącznikowych między sobą przy jednym połączeniu z centralą rocznie 240 mk.
przy dwóch połączeniach z centralą rocznie 320 „
„ trzech „ „ 440 „
„ więcej jak trzech połączeniach za każde dalsze połączenia z centralą rocznie 120 mk. więcej, t. j. 560 mk., 680 mk. i t. d.

d) Przy połączeniach między stacjami bocznymi, zwyczajnymi aparatami i bocznymi stacjami o szeregowym załączeniu za każdą boczną stacją z aparatem zwyczajnym dodatek rocznie 360 mk.

e) Za przemianę bocznych stacji o zwykłych aparatów na boczne stacje o szeregowym załączeniu, jakoteż za przełożenie i zmianę bocznych stacji o szeregowym załączeniu, koszty własne z wyłączeniem kosztów szafki łącznikowej i materiału budowlanego.

f) Za specjalne urządzenia do ochrony kabli przed uszkodzeniem tychże — koszty rzeczywiste.

g) Za urządzenia posłuchowe za każdą szafkę, zaopatrzoną w takie urządzenie podsłuchowe i za każdy przewód, który może być podsłuchany, rocznie 240 mk.

§ 5.

Za urządzenie każdej nowej, zewnętrznej bocznej stacji, oprócz należytości rocznej, jednorazowo 3000 mk.

§ 6.

Za bezpośrednie połączenie aparatów dwóch stacji oprócz dodatku za przewód (paragraf 4 l. c)— za rozszerzenie wewnętrznych technicznych urządzeń w obydwóch stacjach, o ile one znajdują się w ubika-

cjach mieszkaniowych lub zawodowych tej samej osoby i na tej samej posiadłości, razem rocznie 1400 mk.
w innym wypadku rocznie 2120 „

§ 7.

Opłata ryczałtowa za stacje boczne, urządzone nie przez Państwowy Zarząd Telegrafów:

1. Za każdą boczną stacją, umieszczoną w ubikacji mieszkaniowej lub zawodowej właściciela stacji głównej i w obrębie tej samej posiadłości co stacja główna, rocznie 720 mk.
Za każdą inną boczną stacją 1320 „

§ 8.

Za wykonane przez Zarząd Państwowy Telegrafów urządzenia telefoniczne z gniazdami wtyczkowymi (Anschlussdosen) pobiera się:

1. za każde gniazdo wtyczkowe rocznie 440 mk.
2. za przewód łączący gniazda wtyczkowe między sobą i ze stacjami głównymi lub bocznymi za każde pełne lub nadpoczęte 100 mtr. podwójnego przewodu rocznie 240 mk.

3. Za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe należytość jak za stację boczną według stawek paragrafu 4.

4. Przy urządzeniach, oddalonych więcej niż 10 klm. od centrali za nadwyżkę długości przewodu mierzonego od stacji głównej te same dodatki budowlane jak przy stacjach głównych (paragraf 3).

5. Przy urządzeniach telefonicznych z gniazdami wtyczkowymi, których nie urządził Państwowy Zarząd Telefonów pobiera się za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe należytość jak za boczną stacją według stawek paragr. 7.

IV. Przeniesienia stacji telefonicznych.

§ 9.

a) Za przeniesienie jednej stacji telefonicznej w tym samym pokoju jednorazowo 1000 mk.

b) Za przeniesienie jednej stacji telefonicznej w tym samym budynku jednorazowo 1520 mk.

c) Za przeniesienie jednej stacji telefonicznej do innego budynku i innej posiadłości 3000 mk.

Za zdjęcie i ponowne założenie dodatkowych urządzeń przy przełożeniu aparatu telefonicznego nie pobiera się osobnych opłat. Jeżeli przeniesiona stacja jest oddalona więcej jak 10 klm. od centrali, wówczas pobiera się za nowo wybudowany przewód poza granicą 10 klm. dodatek budowlany w myśli zasad paragr. 3-go punkt b. także i w tym wypadku, gdy stacja poprzednio leżała poza tą granicą.

d) Przy przeniesieniu stacji telefonicznej głównej, połączonej z stacjami bocznymi, pobiera się rzeczywiste koszty przeniesienia, gdy te przekraczają podwójne opłaty wymienione w niniejszym paragrafie pod literami a, b, i c.

e) Gdy dwóch abonentów zamienia wzajemnie mieszkania lub ubikacje zawodowe, w których są urządzone stacje telefoniczne i zatrzymują dawny swój numer załączenia stacji. 400 mk.

f) Gdy stacja telefoniczna ma być odstąpiona innemu uczestnikowi i zarazem przeniesiona, wówczas pobiera się oprócz opłaty pod e, opłaty wymienione pod a, b, lub c.

§ 10.

Za wymianę aparatu telefonicznego ściennego na stołowy i przeciwnie, na żądanie abonenta 520 mk.

§ 11.

Dodatkowe urządzenia, małe roboty przy stacjach telefonicznych, budowa szczególnie kosztownych przewodów i dostarczenie szczególnie kosztownych aparatów, dodatkowe urządzenia przy stacjach telefonicznych, (dzwonki, tarcze spadkowe, mikrofony, induktry, słuchawki), są dozwolone tylko w obrębie posiadłości stacji telefonicznej. Opłata wynosi:

1. Za każdy dodatkowy dzwonek rocznie 240 mk.
2. Za każdą dodatkową tarczę spadkową rocznie 240 mk.
3. Za drugi mikrofon rocznie 360 "
4. Za każdy dodatkowy dzwonek innej konstrukcji aniżeli używany przez Państwowy Zarząd Telegrafów rocznie 320 mk.
5. Za dodatkowy induktor do aparatu telefonicznego dla baterji centralnych, rocznie . 240 mk.
6. Za przyrząd do chwilowego wyłączenia aparatu telefonicznego lub słuchawki, rocznie . 240 mk.
7. Za urządzenie dzwonekowe dołączone do tarcz spadkowych i
8. Za drugą słuchawkę nie pobiera się żadnych bieżących opłat.

9. Koszta sprawienia i utrzymania dodatkowych urządzeń od punktu 4 do 8 wraz z dodatkowymi materiałami zwraca abonent Zarządowi Państwowych Telegrafów. Przedmioty kupione na rachunek abonenta stają się jego własnością. Dołączenia osobnych dzwoneków, uskutecznione przez samego abonenta do stacji telefonicznych, wykonanych przez Państwowy Zarząd Telegrafów, muszą odpowiadać wymogom technicznym, przepisany przez Państwowy Zarząd Telegrafów.

Należność za każdy dzwonek wynosi rocznie 240 mk.

Za wszelkie inne małe roboty przy stacjach telefonicznych, jak zdjęcie i ponowne założenie przewodu pokojowego, za naprawę uszkodzonego przewodu pokojowego albo ziemnego i t. p. świadczenia płaci abonent rzeczywiste koszty.

Za wszelkie inne dostarczone i wykonane dodatkowe urządzenia, nie objęte tym paragrafem, ustanawia Państwowy Zarząd Telegrafów od wypadku do wypadku warunki dostarczenia przymocowania i utrzymania tych urządzeń.

§ 12.

Dołączony do aparatu telefonicznego drugi aparat telefoniczny ręczny uważa się za boczną stację (§ 4); opłata wynosi:

1. Przy stacjach głównych i bocznych, urządzonych przez Państwowy Zarząd Telegrafów rocznie 840 mk.

2. Przy stacjach bocznych urządzonych nie przez Państwowy Zarząd Telegrafów 440 mk.

§ 13.

Za używanie przewodów, których koszta budowy przekraczają zwyczajne wydatki budowy więcej niż o 500 mk., pobiera się oprócz przypadających zwykłych opłat 70% dodatku do kosztów nadzwyczajnych.

§ 14.

Za aparaty, które są specjalnie przygotowane do umieszczenia w ubikacjach wilgotnych, płaci abonent 80% kosztów ich sprawienia. Oprócz tego pokrywa abonent koszta naprawy aparatu uszkodzonego z powodu wilgoci.

V. Stałe połączenie nocne.

§ 15.

a) W ruchu miejscowym:

- Za połączenie przez jedną noc jednorazowo 15 mk.
Miesięcznie 75 "
Kwartalnie 200 "

b) W ruchu zamiejscowym:

W ruchu zamiejscowym dopuszczalne są stałe połączenia nocne tylko na krótką odległość.

Są one zależne od zezwolenia Państwowego Zarządu Telegrafów.

Za każde połączenie dwóch abonentów różnych miejscowości z centralami telefonicznymi bez nocnej służby pobiera się potrójną należność za rozmowę, jednakże najmniej. 200 mk.

Za połączenie abonenta w miejscowości bez służby nocnej z miejscowością ze służbą nocną pobiera się za każdą rozmowę nocną opłatę taryfową najmniej jednak za jedną rozmowę.

VI. Różne opłaty.

§ 16.

a) Należność za codzienne podawanie dokładnego czasu abonentom rocznie 20 mk.

b) Za wcześniejsze zniesienie urządzeń telegraficznych i telefonicznych za każdą stację główną lub boczną 1060 mk.

c) Za współużywanie państwowych słupów telegraficznych i telefonicznych dla prywatnych urządzeń, tudzież za wynajęcie żył kablowych dla tych samych celów:

1. Na słupach drewnianych za każdy kilometr rocznie 1280 mk.

2. Na słupach żelaznych za każdy kilometr rocznie 3240 mk. w obu wypadkach bez różnicy ilości drutu na słupach umieszczonych.

3. Za wynajęcie pojedynczej żyły kablowej za każdy kilometr rocznie 3240 mk.

4. za wynajęcie podwójnej żyły kablowej za każdy kilometr rocznie 6320 mk.

Minister Poczty i Telegrafów: *Stesłowicz*